

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť T. H., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 78/2012 zo 17. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2012 doručená sťažnosť T. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 78/2012 zo 17. júla 2012 (ďalej len

„uznesenie zo 17. júla 2012“). Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaniami z 11. a 16. septembra 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 5 Pp 110/2006 z 22. mája 2012 (ďalej aj „uznesenie z 22. mája 2012“) vyslovil, že sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (uloženého uznesením sp. zn. 5 Pp 110/2006 z 13. júla 2006) neosvedčil, a preto zvyšok trestu odňatia slobody, ktorý mu uložil Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1 T 8/1997 z 8. augusta 1997, vykoná.

Proti uzneseniu z 22. mája 2012 podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej namietal, že okresný súd v odôvodnení tohto uznesenia urobil chyby, a zároveň v nej požiadal, aby mu v konaní bolo umožnené vyjadriť sa. Krajský súd na neverejnom zasadnutí uznesením zo 17. júla 2012 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ namietal, že krajský súd rozhodol až 4 dni po uplynutí zákonom ustanovenej skúšobnej doby jeho podmieneného prepustenia napriek tomu, že podľa § 68 ods. 4 Trestného zákona mal „*súd urobiť právoplatné rozhodnutie o neosvedčení sa do jedného roka od uplynutia skúšobnej doby*“.

V konaní, v ktorom krajský súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu z 22. mája 2012, došlo k porušeniu jeho základných práv aj v dôsledku jeho neprítomnosti na pojednávaní. Obsah odôvodnenia uznesenia krajského súdu zo 17. júla 2012 vzťahujúci sa na otázku jeho neprítomnosti na pojednávaní považuje sťažovateľ za nedostatočný, „*absurdný*“.

Sťažovateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že „premieňaný zvyšok trestu a rozsudok na základe ktorého mi bol uložený som napadol obnovou konania, pričom na túto skutočnosť som upozornil aj súd OS TT včetně KS TT a žiadal postup podľa § 7 ods. 2 Tr. por. nakoľko existuje reálna možnosť, že obnove bude vyhovené, čo by znamenalo zrušenie

trestu, z ktorého plynie predmetná podmienka. Ani jeden zo súdov nezaujali žiadne stanovisko k tomuto inak dosť podstatnému oznamu.“.

V podaniach z 11. a 16. septembra 2012 sťažovateľ poukázal na odpoveď Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) zo 4. septembra 2012, ktorou bol jeho podnet na podanie dovolania vybavený ako nedôvodný. Sťažovateľ vyjadril svoj nesúhlas s názorom ministerstva spravodlivosti, podľa ktorého všeobecné súdy v jeho veci rozhodli v rámci zákonnej lehoty, keďže uznesenie okresného súdu bolo vydané 13. júla 2012. Podľa sťažovateľa mali všeobecné súdy v jeho veci, t. j. o vykonaní zvyšku jeho trestu, rozhodnúť v rámci skúšobnej lehoty jeho podmieneného odsúdenia právoplatne a samotnú odpoveď ministerstva spravodlivosti zo 4. septembra 2012 považuje za arbitrárnu.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy došlo uznesením krajského súdu zo 17. júla 2012, a zároveň uvedené uznesenie zruší a vráti predmetnú vec na nové konanie.

V závere sťažnosti sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v neperfektnej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením krajského súdu zo 17. júla 2012. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd ho v predmetnom konaní nevypočul, rozhodol až 4 dni po uplynutí skúšobnej doby, ktorá mu bola určená pri jeho podmiennečnom prepustení, a pri svojom rozhodovaní nedostatočne zohľadnil ním predložené námietky týkajúce sa prebiehajúceho konania o obnove jeho trestnej veci.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Pp 110/2006 z 13. júla 2011 bolo rozhodnuté po čiastočnom výkone trestu odňatia slobody sťažovateľom o jeho podmiennečnom prepustení so skúšobnou dobou od 13. júla 2006 do 13. júla 2011.

Uznesením zo 17. júla 2012 krajský súd na neverejnom zasadnutí zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 22. mája 2012, ktorým vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neosvedčil, a preto zvyšok trestu odňatia slobody uložený mu rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 1 T 8/1997 z 8. augusta 1997 v trvaní 1 roka 11 mesiacov a 10 dní vykoná.

Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona ak podmiennečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.

Podľa § 68 ods. 4 prvej vety Trestného zákona rovnako sa má za to, že trest bol vykonaný dňom, keď došlo k podmiennečnému prepusteniu, ak súd bez viny odsúdeného do roka od uplynutia skúšobnej doby nerozhodol, že odsúdený zvyšok trestu vykoná.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že o krajský súd rozhodol v jeho veci 4 dni po uplynutí skúšobnej doby jeho podmieneného prepustenia. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na znenie § 68 ods. 4 Trestného zákona, z ktorého je zrejmé, že krajský súd postupoval zákonne a o vykonaní trestu sťažovateľom mal možnosť rozhodnúť až v lehote 1 roka od uplynutia jeho skúšobnej doby.

Námietka sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd neakceptoval jeho žiadosť o vypočutie v predmetnom konaní, sa podľa názoru ústavného súdu taktiež javí ako irelevantná.

Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ sa mal možnosť zúčastniť verejného zasadnutia okresného súdu vo svojej veci a o jeho termíne bol riadne upovedomený v súlade s § 419 ods. 1 Trestného poriadku. Na základe jeho žiadosti sa verejné zasadnutie okresného súdu konalo v jeho neprítomnosti. Nevypočutie sťažovateľa v predmetnom konaní napriek jeho žiadosti je preto potrebné vnímať vo svetle všetkých okolností daného prípadu. V tomto smere je okrem skutočnosti, že sťažovateľ sa k svojej veci sám odmietol vyjadriť v konaní pred okresným súdom a svoju argumentáciu predložil v rámci sťažnosti proti uzneseniu z 22. mája 2012, rozhodujúce aj to, že krajský súd svoj záver, podľa ktorého sa sťažovateľ v skúšobnej dobe nesprával v súlade s podmienkami podmieneného prepustenia, odôvodnil iba poukázaním na písomné dôkazy, ktoré mal pri svojom rozhodovaní k dispozícii, a síce rozsudku Okresného súdu Prievidza z 12. januára 2011, ktorým bol sťažovateľ v rámci skúšobnej doby odsúdený, pretože sa dopustil ďalšej úmyselnej trestnej činnosti, a to za zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody. Uvedená okolnosť s ohľadom na závažnosť činu a jeho okolnosti je pritom postačujúca na prijatie záveru o výkone zvyšku trestu, z ktorého bol sťažovateľ podmiennečne prepustený.

Sťažovateľ taktiež argumentoval, že krajský súd sa v odôvodnení uznesenia zo 17. júla 2012 nevyrovnal s jeho námietkou, ktorou poukazoval na skutočnosť, že v jeho veci inicioval obnovu konania.

Ústavný súd sa z obsahu odôvodnenia uznesenia zo 17. júla 2012 presvedčil, že krajský súd sťažovateľovi poskytol odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery uznesenia krajského súdu zo 17. júla 2012, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože uznesenie krajského súdu zo 17. júla 2012 nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu stratilo už opodstatnenie, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa (vrátane požiadavky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012